

[Dohrmann]

hvor de kom. Det skyldtes også den sociale forsorg, vi havde herhjemme. Vi så dengang, hvordan det hele blomstrede; folk arbejdede, der blev investeret, der blev bygget boliger, folk sparede op enten til deres alderdom eller i form af at betale gælden af på de boliger, de havde fået bygget.

Vi så, hvordan der blev investeret inden for landbrugssektoren. Vi så industrien. Vi så, at mindre erhvervsvirksomheder skød op som paddehatte, og der var mangel på arbejdskraft.

Lønmodtagernes indtjening steg, vi fik råd til at købe ting, som blot for få år siden var uopnåelige, såsom biler, køleskabe o.lign. Altså det, som kendetegner et velfærdssamfund. Unge mennesker kunne tage en uddannelse og havde vel at mærke begrundet håb om eller næsten 100 pct.s sikkerhed for, at de også kunne få et job, den dag de var færdige med deres uddannelse.

I dag er det hele så ødelagt. Hvorfor? Simpelt hen fordi man herinde fra folketinget, hver eneste gang nogle har arbejdet sig til bedre forhold at leve under, har – det gælder først og fremmest skatteministeren, selvfølgelig bistået af folketingets flertal – hentet det meste af det hjem i skat. Man blev formynder, man kunne ikke have, at folk selv kunne afgøre, hvad de ville bruge deres penge til. Fik man en krone i lønforhøjelse, så skulle skatteministeren mindst have de 50 øre. Gik det en mindre eller større erhvervsvirksomhed godt, blev det nærmest gjort kriminelt. Det siger sig selv, at når lønmodtageren bliver plukket i skat, så har han kun ét sted at gå hen, og det er til sin arbejdsgiver og forlange noget mere i løn. Arbejdsgiveren eller virksomheden er så nødt til at forhøje sine priser. Dermed var man inde i spiralen, sådan at Danmark ikke længere kunne konkurrere, priserne blev for høje.

Vi ser også – og det er i dag så slemt som aldrig nogen sinde før – at hvis en eller anden har en idé og gerne vil sætte noget i gang, så skal han først igennem et bjerg af papirer, statistikker, formularer, kontrol, efterkontrol, og når han så endelig er sluppet igennem, så strandede det som regel på, at der er nogle enkelte ting, som på grund af miljøkrav eller andre krav alligevel ikke kan godkendes. Inden folk kommer igennem hele den rummel, bliver de som regel trætte af det, og så flytter de enten til udlandet og eta-

blerer sig, eller også opgiver de det hele og køber statsobligationer, for det er da langt bedre.

Læser vi vores danmarkshistorie, har vi jo mange sorte kapitler. Der var engang, vi havde én, som hed Sorte Grev Gert, som raserede. Vi havde krigen 1864, vi havde besættelsestiden. Hvis den historieskrivning, der skal skrives om vor tid, skal være helt korrekt, vil det, vi har oplevet i de seneste år her i Danmark, faktisk kunne være lige så mørkt som nogle af de kapitler, jeg lige har nævnt her.

Vi har i dag over 300.000 arbejdsløse. Det er det officielle tal. Jeg er ikke i tvivl om, at det rent faktisk er langt højere. For det første har man skubbet en masse ind i nogle uddannelser, der aldrig bliver brug for, for ligesom at camouflere det en lille smule. For det andet har vi sendt en hel masse mennesker på efterløn. For det tredje har man sat nogle projekter i gang kun for at beskæftige folk. Altså regulær beskæftigesterapi.

Vi har et landbrugserhverv, som i dag lider rentedøden. Hvis man tænker på, hvor mange der egentlig kunne beskæftiges inden for landbruget, er det jo en katastrofe, at dette store, valutaskabende erhverv i dag ligger, som det gør. Vi har en byggebranche, som er mast. Og det samme gælder stort set bilbranchen. Maskinhandlere og andre servicevirksomheder ligger også i ruiner. Vi har pensionister, som sidder og fryser. Prøv engang at tænke på, at de, som i dag er pensionister, er dem, som har bygget hele det samfund op, vi havde, det gode velfærdssamfund, som vi havde indtil for få år siden. De må i dag sidde og fryse, bl.a. fordi regeringen har lagt skatter og afgifter også på fyringsolie, således at de ikke har råd til at få varme. Nu taler man om, at man skal give tilskud til varmehjælp o.lign. Var det ikke bedre, om man gav folkepensionisterne en pension, de kunne leve af, i stedet for at komme med de almisser?

Vi ser stadig væk et stort antal – og et stadig stigende antal – tvangsauktioner, hvor familier bliver jaget fra hus og hjem, fordi de ikke længere har råd til at betale renten, huslejen, de skal betale. Vi ser endelig et så stort antal emigranter, som vi heller ikke har oplevet i de sidste mange år. Antallet af selvmordsforsøg stiger. Der er ingen af de sidst siddende regeringer, som har noget som helst at prale af. Tværtimod.